

Воля

Яків Щоголів

Зажурився козаченько,
Як в поход збирався;
"Коли б, каже, та не турок,
Дома б я зостався".

Батько лає, жінка плаче,
Мати все голосе;
Пильно дивляться дівчатка,
Хлопчик їсти просе.

І задумався вояка:
"Що за лихо враже?
А колись було нічого
Не боюсь я, каже.

Чи невже ж мені під турком
Голову зложити;
Чи невже ж оттут погинуть
Сиротами діти?

Заступи їх, боже правий,
Од біди й напасти".
Це сказав він, та вже й мусив
На полицю класти

І цвяхований жупан свій,
Шаблю й спис товстючий,
І пістоль, і дробівницю,
І мушкет важучий;

Аж як глянув: під віконцем
Гра його коняка...
Батька, матір, жінку, діток —
Все забув вояка!

Тільки димом закрутилась
Курява з дороги...

Довго ж батька дожидайте,
Сироти-небоги!

1878